

guerrer d'altres temps, car sabuda és la impressió perdurable que deixa amb "Los diez mandamientos", "El signo de la Cruz" i "Rey de Reyes". Aquestes pel·lícules foren veritables epopeies cinematogràfiques inoblidables pels que les van veure.

En "Las Cruzadas", el notable director ha aconseguit el que fins el present solament ha estat un esforç: amb impressionant realisme ens presenta formidables exercits, els quals, impulsats per veritables ideals espirituals, marxen alegres, malgrat les incalculables privacions, a atacar fortaleeses, fins llavors inexpugnables, que els separa dels seus més preats tesoros. I la presa de Sant Joan d'Arce, després de cruenta lluita, és solament un detall en el gran episodi històric que ha estat reproduït al llarg, car aquesta i altres escenes serveixen per a donar color a la intriga amorosa que el rei anglès, Ricard Cor de Lleó, va convertir en dolç i encisador idil·li.

FEMINA

En la nostra secció de crítica comentem el film que ve projectant-se des de divendres passat, "Nido de águilas", pertanyent a la M. G. M.

MARYLAND

Després de projectar-se durant tres setmanes la producció Columbia "Una noche de amor", l'empresa d'aquest local prepara per a ésser presentat, dintre de breus dies, el film "Alta escuela", pertanyent a la casa Ufims.

FANTASIO

Amb motiu de la presentació del film "Barcarola" es vegé conegutíssim aquest elegant cinema, atrets, ultra el prestigi i atmosfera que el precedí, per la confiança a quants elements l'interessen, puix que ofereixen un màxim de garanties.

L'argument es desenvolupa dintre el meravellós marc format pels canals, les gòndoles i antics palaus dels Dux, emmarcats en les plaçades aligres del Gran Canal Venecià, al servei d'una de les novelles de trama més captivadora i interessant, aconseguida per la Ufa amb la mestria que ens té acostumats.

Fantasio
PRESENTA
Gustav Froelich
i **Lida Baarova**
en
Barcarola
La gran producció que ha figurat
SEIS SEMANAS EN CARTEL
del cine Marignan de París

PARLEM-NE

Deu personatges que han fet fortuna amb agilitat i destresa

Peuets afortunats que han dut fama i diners als seus posseïdors. Cames ben fetes, àgils i lleugeres que, unides a ells, han conquerit el món de les arts. Aquest és el tema d'un article inspirat en la selecció que ha fet Patricia Ellis, la noiet que hom anomena "la de les comes encisadores", de deu personatges als quals la Natura ha afavorit amb la lleugeresa de les seves passes i la mestria en els moviments.

La varietat de tipus seleccionats per Patricia Ellis presta

tut, conserva molt encara de la fortuna que guanyà ballant, i no fa molt que s'esmentaren les seves comes com les més àgils i de més gràcils moviments.

Claudette Colbert, coneguda avui com a una de les actrius dramàtiques de més grans èxits, guanyà els seus primers diners i els seus primers triomfs ballant. Joan Crawford era la reina del ball abans de dedicar-se al cinema.

Ann Pennington abandonà el cinema per a dedicar-se al teatre, i en tots dos espectacles ha trobat amplitud d'oportunitats per a ballar i fer diners.

Patricia Ellis completa la seva llista amb Maria Gambarelli, la famosa ballarina clàssica que posseïx una agilitat i sutilesa gairebé inconcebibles, i amb Nina Theillade, protegida de la Pavlova, i a la qual hom considera com a única possible successora d'aquesta meravellosa ballarina. Nina Theillade fou portada recentment a Hollywood per a executar el gran número ballable denominat "El Nocturn", que veurem en la creació "El sueño de una noche de verano".

MARYLAND
PLAZA URDUMADONA 5. TEL. 21966
DIMECRES, NIT
ESTRENA
ALTA ESCUELA
U FILMS

Un film extraordinari que ha meregut l'honor d'ésser presentat pel Polo Jockey Club de Catalunya

Tots aquests personatges que esmentava Patricia Ellis posseïen habilitat i han fet fortuna mitjançant l'art coreogràfic, amb l'excepció de Gene Tunney, però allò que no ens diu Miss Ellis és que en la seva propera pel·lícula titulada "The case of the Lucky Legs" ella té ocasió de demostrar-nos que també ha estat afavorida per la Natura amb àgils peuets que valen una fortuna.

Annetta Louise ha rebut amb emoció entusiasme una plaça en la qual està gravat el seu bust. El feu un presidiari, que complet cadena perpètua, i emprà un any a perfeccionar la seva obra. En trametre'l a Annetta li pregà que no li enviés diners en recompensa, que tot el que ell volia era un autògraf d'ella. Annetta li dedicà una fotografia al pobre home, que tant l'admira.

Per primera vegada a la història del cinema, s'estrenarà una obra a totes les grans capitals simultàniament: París, Madrid, Londres, Buenos Aires, etc., rebran a temps la producció per l'arribada de Shakespeare al cinema sigui una veritable fest mundial d'art clàssic. Es tracta de "El sueño de una noche de verano".

James Cagney es troba molt satisfet d'engà que sap que ell és

TEATRE

Quatre diàlegs optimistes sobre teatre català

AL NOVETATS ESTRENEN...

Aquesta setmana la companyia Nicolau-Martori donarà al Novetats la primera estrena completament catalana de la temporada. Es tracta de la darrera comèdia que ha enllestit Josep Maria de Segarra i diem enllestit perquè en aquestes moments actua la companyia valenciana de Josep Alba.

A l'Eurodi, camí de Carrer de Casp i Passeig de Gràcia, hem interrogat un actor del Novetats.

—Com van els assaigs?

—Bé, molt bé. No n'heu vist cap?

—No. Nosaltres no som homes d'assaig. Ens plau veure les coses ben a punt de solfa.

—Potser teniu raó. Però quan es tracta d'una comèdia de Segarra, fins els assaigs resulten interessants.

L'espectacle de l'autor recitant els versos propis...

—Perquè vosaltres us els apren-guieu. Però parieu-nos de la comèdia.

—"Roser flor", per si no ho sabem passa a Girona.

—Ja ho sabem.

—Us ho he dit perquè com que alguns diaris digueren que passava a Ginebra.

—A Ginebra?

—Sí. Segurament que es tractava d'una errada involuntària del primer de publicar la notícia. Però la gràcia del cas és en què els altres diaris que la copiaren, no rectificaren l'errada.

—Aneu al gra.

—A Girona, al segle passat. Decorat, una sala isabelina.

—Isabelina autèntica?

—Sí no autèntica, magnífica, com a obra de l'escenògraf Francesc Fontanals.

—I els personatges?

—Els personatges es mouen — o es mouen — admirablement bé en aquest decorat. La senyora Nicolau...

—Què?

—La senyora Nicolau té un gran paper en "Roser flor". Un paper tan gran que...

—Què?

—Que gairebé — i això prometem-me no dir-ho — no ha deixat paper per als altres.

—De veres?

—De veres. Però, sobretot, no ho digueu.

L'actor que ens informa ha consultat el rellotge i s'ha aixecat cuita-

l'acor favorit a França i que el seu company Dick Powell és el seu més proper rival. No és d'es-tranyar que qualsevol home se senti satisfet d'inspirar admiració a les franceses, que tan exigents són amb els seus ídols de matínees.

...

Tres notes d'interès: Errol Flynn serà el protagonista de "El capitán Blood". Frederic March serà l'heroi de la gran obra epica "Adversidad" (Anthony Adverse), i Everett Marshall, el bariton que ha fet el seu debut en la pel·lícula "Vivo para amar", ha arribat al cim de l'èxit en aquesta primera presentació.

...

Mr. Horen, director de la Hispano Foxfilms S. A. E. homentatjat

Avui tota la cinematografia es reunirà entorn de Mr. Horen per tal de retre-li el testimoniatge d'amistat i d'admiració amb motiu d'haver estat nomenat Oficial de l'Ordre de la República, distinció que s'ha fet mereixedor pel seu constant treball a profit de l'enaltiment de les coses de la nostra terra portat a cap durant els anys que conviu entre nosaltres, pel qual motiu s'ha guanyat, ultra les simpaties de quants l'han tractat, l'admiració dels que tan sols el coneixen a través de la seva obra.

No podriem acabar aquests breus mots sense patentitzar-li la nostra amistat trametent-li la nostra més cordial enhorabona.

...

corrents i la fosca del vestíbul del Novetats l'ha engolit.

A PUNT D'ANAR A L'ESpanyOL

Sí, senyors. A punt d'anar a l'Espanyol la companyia Vila-Davi. No és pot dir, perquè...

—perquè en aquell teatre encara actua la companyia valenciana de Josep Alba.

—Aleshores?

—Aleshores cal esperar que la formació aquesta doni per llesta la seva temporada.

—I això serà...

—Serà dintre poc, i la companyia catalana començarà cap a la primera desena de novembre.

—Magnífic! Doneu-me alguns altres detalls.

—Aci van: Si Segarra té llesta la comèdia que està escrivint expressament...

—Inauguraran la de Segarra?

—Naturalment!

—Ah, resulta que és natural?

—Per no trencar la tradició.

—I després?

—Després una comèdia de Lluís Elies titulada "Baixos fons" que si no arribés a temps la de Segarra serviria per a la inauguració. Es parla, encara, d'una traducció de Jaume Rosquelles d'aquella primera obra de Pagnol. "Els marxants de la glòria". I res més.

—No es parlava, també, d'una comèdia de Gasset?

—Val més que no en diguem res. Algú n'ha parlat, però no hi ha absolutament res de segur respecte a aquesta qüestió.

—Gràcies per les informacions.

—De res. Disposeu.

LES OBRES DE L'EDEN

Les obres de l'Eden, que no són precisament les obres de teatre, són les obres de paleta.

—No em deixen viure — em diu Clapera, referint-se a la brigada de paletes, fusters i electricistes que treballa al local del carrer Nou.

—Però quan estaran llestes?

—És difícil de precisar-ho. Penso que a mitjan novembre podrà inaugurar la temporada. El temps corre, i a mi em convé fer comèdia.

—Sempre tan animat?

—Naturalment. Heu de pensar que realitzo un dels meus somnis de fa molt de temps. El Paral·lel, amic, és una cosa morta.

—Voleu dir?

—Segur. Cada vegada la gent s'hi pensa més, a anar-hi. Jo ja en els meus temps de galan a l'Espanyol, aconsellava a en Santpere que es traslladés cap al centre, cap al centre.

—Just! Aquí m'etxeix on hi ha l'Eden.

—I els avantatges pessimistes que, respecte a la vostra comèdia, va fer en Jiménez Sales?

—Deixeu-lo dir. Per a desconfiar d'una temporada com la meua, de comèdia alegre i digna, cal haver provat alguna vegada de fer-ne.

—I voleu dir que en Jiménez Sales...

—Jo no dic res.

ELS QUI MAI NO S'ATUREN

Aquest era gairebé el títol d'una comèdia de Ramon Vinyes. Però ara és una endevinal·la.

—¿Sabeu — ens han dit — qui és el que no descansa ni un moment, cercant teatre?

—En Lluellès.

—Encertat. En Lluellès ens ha dit que es passaria tota la vida cercant teatre. De moment, sembla que compta amb capital, amb primera actriu...

—Laura Bover?

—No. La senyora Bover està ja emparaulada amb en Clapera. L'actriu amb qui compta en Lluellès és una actriu catalana magnífica, molt desitjada pel nostre públic, d'una gran simpatia entre les dames.

—Aquesta endevinal·la sí que no em veig amb cor de desxifrar-la.

—Doncs no espereu que jo us doni la solució. Espereu que en Lluellès trobi teatre.

—I en trobarà?

—Sí no ara, per any nou.

—Així ho direm.

—No, no. No ho diguem. Em consta que a en Lluellès el que li interessa és trobar teatre i poder fer comèdia. Que no li fa cap gràcia tota aquesta xerrameca que pot semblar que cerqui una publicitat gratuïta que en realitat no cerca...

—Res! Callarem com uns morts.

—Voleu dir?

—Segur. Cada vegada la gent s'hi pensa més, a anar-hi. Jo ja en els meus temps de galan a l'Espanyol, aconsellava a en Santpere que es traslladés cap al centre, cap al centre.

—Just! Aquí m'etxeix on hi ha l'Eden.

—I els avantatges pessimistes que, respecte a la vostra comèdia, va fer en Jiménez Sales?

—Deixeu-lo dir. Per a desconfiar d'una temporada com la meua, de comèdia alegre i digna, cal haver provat alguna vegada de fer-ne.

—I voleu dir que en Jiménez Sales...

—Jo no dic res.

ELS QUI MAI NO S'ATUREN

Aquest era gairebé el títol d'una comèdia de Ramon Vinyes. Però ara és una endevinal·la.

—¿Sabeu — ens han dit — qui és el que no descansa ni un moment, cercant teatre?

—En Lluellès.

—Encertat. En Lluellès ens ha dit que es passaria tota la vida cercant teatre. De moment, sembla que compta amb capital, amb primera actriu...

—Laura Bover?

—No. La senyora Bover està ja emparaulada amb en Clapera. L'actriu amb qui compta en Lluellès és una actriu catalana magnífica, molt desitjada pel nostre públic, d'una gran simpatia entre les dames.

—Aquesta endevinal·la sí que no em veig amb cor de desxifrar-la.

—Doncs no espereu que jo us doni la solució. Espereu que en Lluellès trobi teatre.

—I en trobarà?

—Sí no ara, per any nou.

—Així ho direm.

—No, no. No ho diguem. Em consta que a en Lluellès el que li interessa és trobar teatre i poder fer comèdia. Que no li fa cap gràcia tota aquesta xerrameca que pot semblar que cerqui una publicitat gratuïta que en realitat no cerca...

—Res! Callarem com uns morts.

corrents i la fosca del vestíbul del Novetats l'ha engolit.

A PUNT D'ANAR A L'ESpanyOL

Sí, senyors. A punt d'anar a l'Espanyol la companyia Vila-Davi. No és pot dir, perquè...

—perquè en aquell teatre encara actua la companyia valenciana de Josep Alba.

—Aleshores?

—Aleshores cal esperar que la formació aquesta doni per llesta la seva temporada.

—I això serà...

—Serà dintre poc, i la companyia catalana començarà cap a la primera desena de novembre.

—Magnífic! Doneu-me alguns altres detalls.

—Aci van: Si Segarra té llesta la comèdia que està escrivint expressament...

—Inauguraran la de Segarra?

—Naturalment!

—Ah, resulta que és natural?

—Per no trencar la tradició.

—I després?

—Després una comèdia de Lluís Elies titulada "Baixos fons" que si no arribés a temps la de Segarra serviria per a la inauguració. Es parla, encara, d'una traducció de Jaume Rosquelles d'aquella primera obra de Pagnol. "Els marxants de la glòria". I res més.

—No es parlava, també, d'una comèdia de Gasset?

—Val més que no en diguem res. Algú n'ha parlat, però no hi ha absolutament res de segur respecte a aquesta qüestió.

—Gràcies per les informacions.

—De res. Disposeu.

LES OBRES DE L'EDEN

Les obres de l'Eden, que no són precisament les obres de teatre, són les obres de paleta.

—No em deixen viure — em diu Clapera, referint-se a la brigada de paletes, fusters i electricistes que treballa al local del carrer Nou.

—Però quan estaran llestes?

—És difícil de precisar-ho. Penso que a mitjan novembre podrà inaugurar la temporada. El temps corre, i a mi em convé fer comèdia.

—Sempre tan animat?

—Naturalment. Heu de pensar que realitzo un dels meus somnis de fa molt de temps. El Paral·lel, amic, és una cosa morta.

...

Tres notes d'interès: Errol Flynn serà el protagonista de "El capitán Blood". Frederic March serà l'heroi de la gran obra epica "Adversidad" (Anthony Adverse), i Everett Marshall, el bariton que ha fet el seu debut en la pel·lícula "Vivo para amar", ha arribat al cim de l'èxit en aquesta primera presentació.

...

Mr. Horen, director de la Hispano Foxfilms S. A. E. homentatjat

Avui tota la cinematografia es reunirà entorn de Mr. Horen per tal de retre-li el testimoniatge d'amistat i d'admiració amb motiu d'haver estat nomenat Oficial de l'Ordre de la República, distinció que s'ha fet mereixedor pel seu constant treball a profit de l'enaltiment de les coses de la nostra terra portat a cap durant els anys que conviu entre nosaltres, pel qual motiu s'ha guanyat, ultra les simpaties de quants l'han tractat, l'admiració dels que tan sols el coneixen a través de la seva obra.

No podriem acabar aquests breus mots sense patentitzar-li la nostra amistat trametent-li la nostra més cordial enhorabona.

...

corrents i la fosca del vestíbul del Novetats l'ha engolit.

A PUNT D'ANAR A L'ESpanyOL

Sí, senyors. A punt d'anar a l'Espanyol la companyia Vila-Davi. No és pot dir, perquè...

—perquè en aquell teatre encara actua la companyia valenciana de Josep Alba.

—Aleshores?

—Aleshores cal esperar que la formació aquesta doni per llesta la seva temporada.

—I això serà...

—Serà dintre poc, i la companyia catalana començarà cap a la primera desena de novembre.

—Magnífic! Doneu-me alguns altres detalls.

—Aci van: Si Segarra té llesta la comèdia que està escrivint expressament...

—Inauguraran la de Segarra?

—Naturalment!

—Ah, resulta que és natural?

—Per no trencar la tradició.

—I després?

—Després una comèdia de Lluís Elies titulada "Baixos fons" que si no arribés a temps la de Segarra serviria per a la inauguració. Es parla, encara, d'una traducció de Jaume Rosquelles d'aquella primera obra de Pagnol. "Els marxants de la glòria". I res més.

—No es parlava, també, d'una comèdia de Gasset?

—Val més que no en diguem res. Algú n'ha parlat, però no hi ha absolutament res de segur respecte a aquesta qüestió.

—Gràcies per les informacions.

—De res. Disposeu.

LES OBRES DE L'EDEN

Les obres de l'Eden, que no són precisament les obres de teatre, són les obres de paleta.

—No em deixen viure — em diu Clapera, referint-se a la brigada de paletes, fusters i electricistes que treballa al local del carrer Nou.

—Però quan estaran llestes?

—És difícil de precisar-ho. Penso que a mitjan novembre podrà inaugurar la temporada. El temps corre, i a mi em convé fer comèdia.

—Sempre tan animat?

—Naturalment. Heu de pensar que realitzo un dels meus somnis de fa molt de temps. El Paral·lel, amic, és una cosa morta.

...

Tres notes d'interès: Errol Flynn serà el protagonista de "El capitán Blood". Frederic March

Agusti Bo

TOTS ELS MOBLES I TOT EL MATERIAL PER A CLASSIFICACIÓ I ARXIU

CORTS, 596. Tel. 10266

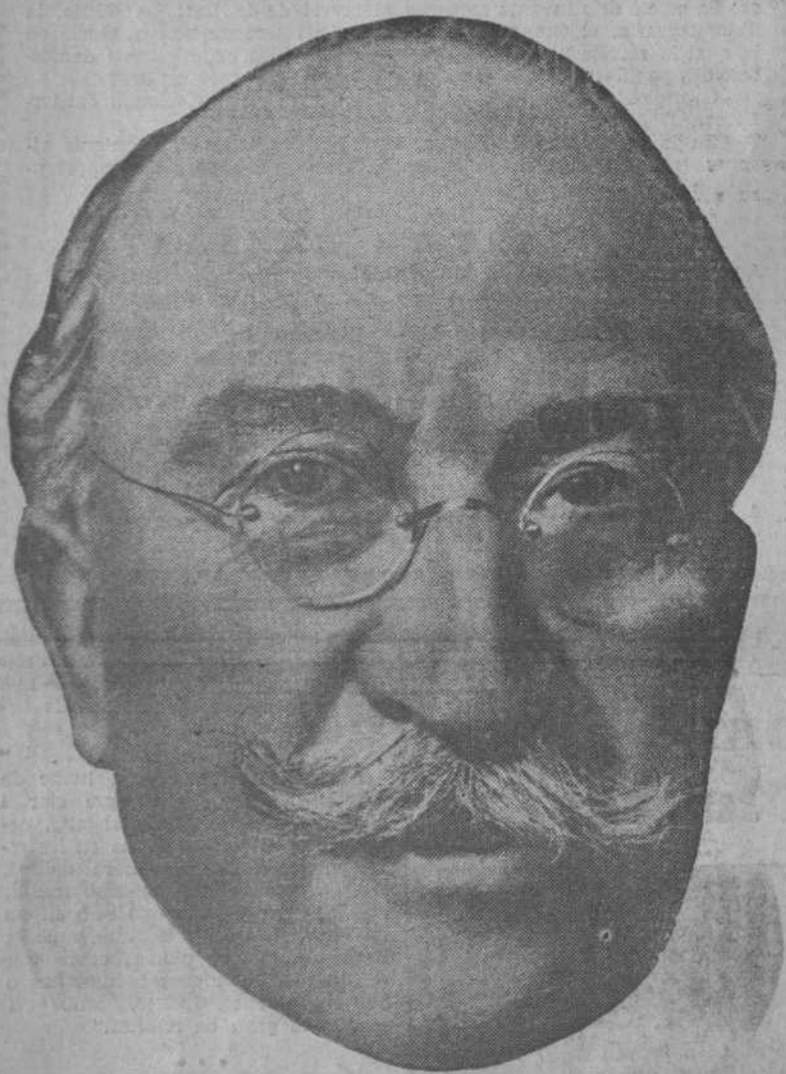
la rambla de catalunya

(esport i ciutadania)

El Consell de ministres celebrat aquest matí ha acordat que totes les persones anomenades en el Dictamen dels 21 i que exerceixen càrrec públic, cessin immediatament

El senyor Pich i Pon ja no és, doncs, governador general, ni President de la Generalitat governativa, ni Alcalde gestor

"Aurelio Lerroux me hizo venir así como a varias otras personas, a San Rafael... discutir sobre las ganancias que él y su padre debían obtener. Se dio a conocer en la casa de su padre, en San Rafael, que éste tendría 25 por 100 Pich y Pon 10 por 100; Aurelio Lerroux 100; 5 por 100 a Gasa y 5 por 100 a Paulino; así quedaba 50 por 100 para mí."

La moral i l'ètica dels homes d'esquerra

"La Libertad" de Madrid diu: "Antes de venir a buscar influencias a Madrid, Strauss intentó operar en Barcelona. Llegó allí con un automóvil de película, unos trajes muy llamativos y la compañía, que siempre da tono y carácter, de una dama hermosa y elegante, y echó a buscar amistades... Tenía el designio de establecer su ruleta "sacaperras", primero en Sitges y en Caldetas y luego en Barcelona. Atrayéndose la atención con ciertas empresas de boxeo, apenas trabó algunas relaciones, insinuó: —Quisiera ofrecer mis respetos al Presidente Companys, y al consejero Lluhi, y al consejero Gassol, y al consejero Comorera, y al consejero Barrera... Llegaron al Gobierno de la Generalidad tales deseos? Llegaron, ¡ya lo creo! Pero vanamente. Ni el Presidente Companys ni ninguno de sus consejeros aceptaron diálogo con el aventurero polaco. Ninguno quiso recibirle. Ahora que todos estos hombres —hombres austeros en sus actuaciones administrativas— cumplen condena de cadena perpetua en lejanos penales, es justo recordar el acierto —el "seny" — con que procedieron. Ens plau de reproduir aquest text, sobretot quan els diaris catòlics, i al davant d'ells els de Gil Robles, llancen aquests dies les seves acostumades calúmies contra els homes del Govern de la Generalitat que són a presidir, pretenent fer-los arribar el llot que evidentment només pot embutar els homes i els parlits que han col·laborat i col·laboren amb el lerrouxisme.

STRAUSS, EN BARCELONA

Tuvo relación con políticos de la Esquerra CON EL DINERO GANADO CON EL JUEGO PENSABAN ESTOS HABERSE DESLIGADO DEL PODER CENTRAL La bola de la ruleta se para donde quiere el banquero Strauss, arruinado, enteró de todo a Prieto ESTE, A SU VEZ, SE LO COMUNICO A AZANA

Una mostra de la manca d'escripols dels diaris de Gil Robles és aquest titular de "Ya", amb el qual es pretén derivar l'escàndol lerrouxista-cedista i fer veure que es tracta d'una maniobra política

Cal consultar el poble

De des del dilluns passat ençà s'ha produït un fet d'escàndol que per les seves característiques és el de més envergadura que en l'ordre moral s'ha produït en la política espanyola durant la generació present.

L'envergadura, és clar, no ve de la quantia del que s'hi juga, sinó de la categoria de les persones sobre les quals ha investigat la Comissió parlamentària i investigaran encara el Parlament, el Tribunal de Garanties i els jutjats.

Durant la setmana passada la tensió política ha arribat al seu grau màxim i el dissabte passat, en conèixer-se el dictamen dels 21 i en fer-se públics els termes de la denúncia de Daniel Strauss al President de la República, l'ambient es feu enrarit, i a Madrid la policia es velé en el cas d'haver d'empaltar a cops de sabre i de porra els qui al carrer d'Alcalá cridaven: ¡Abajo los ladrones!

De moment consignem que el dictamen de la Comissió dels 21 diu:

"Las declaraciones recibidas y las presunciones que racionalmente cabe establecer, llevan a la convicción moral de que se han manifestado, en quienes intervinieron en los hechos que se examinan, conductas y modos de actuar en el desempeño de funciones públicas que no se acomodan a unas normas de austeridad y ética, que en la gestión y dirección de los asuntos públicos se suponen como postulados ineludibles."

Aleshores el dictamen diu: "3.º Al proceder a precisar las personas a quienes afecta el particular del número precedente, la Comisión tiene en cuenta, única-

mente, aquellas respecto de las cuales ha adquirido noticia de que ejercían o han ejercido funciones públicas, o bien ostentan o hayan ostentado representación parlamentaria, omitiendo, por tanto, a aquellas en quienes no concurren alguna de tales circunstancias o las ignore la Comisión.

En su consecuencia, enumera a los siguientes señores: don José Valdivia, don Rafael Salazar Alonso, don Eduardo Benzo Cano, don Sigfrido Blasco Ibañez, don Aurelio Lerroux, don Juan Pich y Pon, don Santiago Vinardell y don Miguel Galante."

I continua: "4.º Como consecuencia de las precedentes reclamación y enumeración, se estima que deben cesar en sus funciones delegadas de Gobierno los que las ejerzan, de los incluidos en la relación del apartado precedente."

Transcrit això, constatem que tothom ha quedat sorprès davant el Full Oficial d'aquest matí, en veure un gran titular a tres columnes que anava encapçalat així:

"Manifestaciones interesantes del Gobernador General de Catalunya. — El señor Pich i Pon anuncia que presentará querrelles contra el señor Strauss i aquells que, sense fonament, posin en entredit el seu nom."

Trobem perfecte, lògic, lliç, que el senyor Pich i Pon es querelli i vulgui demostrar la seva innocència. Però trobem, almenys, estrany que després del contingut dels apartats 3 i 4 del dictamen de la Comissió dels 21, l'alcalde Barcelona, el President de la Generalitat i el Governador de Catalunya siguin encara el senyor Pich i Pon.

Ho deia La Humanitat — i ho diem amb cita d'altri, perquè la censura vegi que ja ho ha deixat dir:

"Cal que s'acabi d'una vegada amb la situació política on s'ha incubat i produït la vergonyosa història de l'afar Strauss i que s'allunyin immediatament dels llocs de govern i de representació els qui, en aquesta hora, no poden ostentar amb dignitat els seus càrrecs.

El senyor Pich i Pon pot escriu-

re, com escriu al "Full" d'aquest matí:

"Afirmo d'una manera rotunda que són falsos tots els fets que respecte a mi es diuen en l'escrit de Strauss", però això no ho pot declarar mentre encara ostenti càrrecs públics després de la declaració decisiva i concloent feta per la Comissió dels 21, per unanimitat, és a dir, amb els vots dels seus tres correl·ligionaris.

Res del que està passant no ens ha sorprès. La perera només pot donar peres, i el presseguer només pot donar pressecs. Els lerrouxistes només poden produir escàndols com el d'ara.

Havíem dit en editorials de temps enrera: Els lerrouxistes deixaran el país devastat, com si hi hagués passat un cicló. Tot serà lils com la palma de la mà, quan cessin en el Govern. No creixerà ni un bri d'herba.

I encara afegim: No se n'aniran. Hauran d'ésser escornbrats.

Massa ha tardat a venir la confirmació dels nostres vaticinis. Però era fatal que vinguessin, i tractant-se de lerrouxisme, és natural, hi haviem de sortir rellotges d'or i calderilla, com ha dit molt gràficament l'ex-comte de Romanones. Però quan aquesta tarda, en la sessió que s'està desenrotllant quan aquest número surt al carrer, es dilueixen les responsabilitats per aquest afer, la magnitud del qual la mateixa Vanguardia constata en dir que "toda la calle, todo Madrid, está sacudido como nunca re-

habiendo visto por la epilepsia del apasionamiento. Claro está que el hecho se explica, porque tampoco se vio nunca en la política española un suceso de trascendencia y de magnitud iguales", aquestes responsabilitats toquen també els col·laboradors del lerrouxisme.

Tots hem sentit dir, persones que passen per gent d'ordre, gent de la Lliga i de la CEDA: Jo, entre un polític honest, pulcre, però que va acompanyat de desordre, com l'Azaña, i un altre que "faci violins", però que mantingui l'ordre, em quedaré sempre amb aquest."

Bé. Ara és l'hora dels violins, doncs. I quan tot el país s'alzeica contra els immorals, han de participar en la part de culpa que

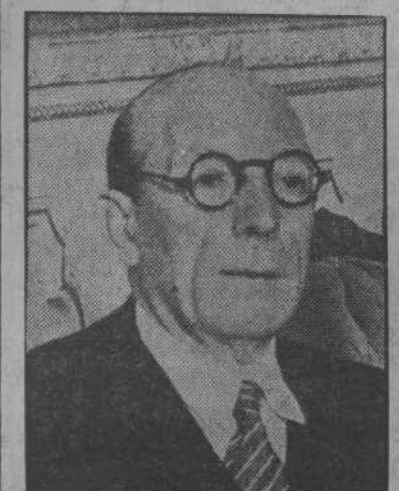
EMILIANO IGLESIAS AMBROSIO.

els toca per haver-ho tolerat, per haver-ho encobert, tots els partits que han treballat al costat del lerrouxisme, és a dir, la CEDA, la Lliga, els agraris...

Seria massa còmode i ar-se les mans. Però la gent sap que mentre es jugava a Formentor, el purità (?) Anguera de Sojo era ministre en el mateix Govern, sota la presidència de Lerroux.

I la gent sap que quan Cambó allargava la mà a l'hal·l del Palau al senyor Lerroux el dia 9 del present i li donava de ministre el senyor Rahola, ja sabia que hi havia els fets que ara s'han fet públics.

Els emparadors dels negociants en ruletes tenen, doncs, la seva part de responsabilitat davant de l'opinió pública.

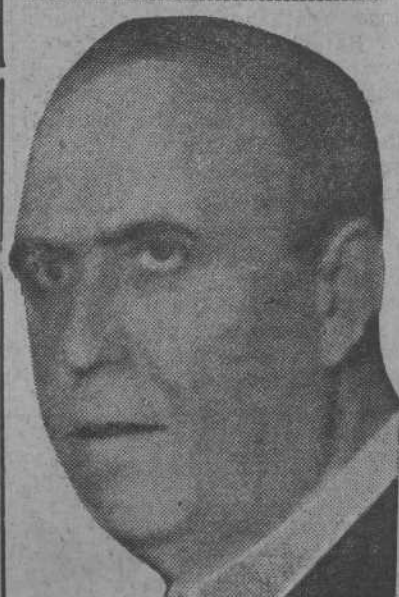

RICARD SAMPER

"Alejandro Lerroux había declarado expresamente a Aurelio que puesto que toda la responsabilidad reposaba sobre Salazar Alonso, no encontraba justo que cediera 500.000 pesetas a Samper. Aurelio Lerroux dijo claramente que en opinión de su padre se debía dar menos a Samper y más a Salazar Alonso, puesto que él era el que asumía la responsabilidad."

"Samper estaba furioso por no haber recibido todavía el dinero."

No cal que dediquem gaires mots al comentari que fan entorn d'aquest escàndol els diaris monàrquics. La República no pateix absolutament gens amb que es faci llum sobre afers d'aquesta (Passa a la pàg. 3)

JUAN JOSE ROCHA

"El señor Pich y Pon estaba preocupadísimo, pues se había comprometido a conceder al ministro de Marina, Rocha, la mitad de los beneficios que le otorgaba el primer contrato, pero habiéndole retirado Aurelio el primer contrato no le quedaba más que el 5 por 100. Me mandó llamar entonces unos días después del Hotel Colón a casa de Julio Rocha. Los dos caballeros me confirmaron que Pich y Pon había prometido al ministro Rocha la mitad de sus beneficios. Pich y Pon me rogó, pues, de confirmar en orencia de Julio Rocha, que lo comunicaría a su hermano, cuál sería ahora la participación de Pich y Pon. Como correspondía a la realidad se declaró que Pich y Pon no recibiría a Aurelio si no 5 por 100. En consecuencia, Julio Rocha no metió comunicarlo a su hermano."

EL GENERAL FRANCO

"Cuando llegué a Palma, el gobernador nos dijo que por su parte todo estaba en regla; pero que las autoridades competentes prohibían el juego, y esta cuestión dependía por entero del ministro de la Guerra. Héme aquí, pues, con toda mi instalación y mi personal en Palma, mejor dicho, en Formentor. Me puse inmediatamente en comunicación con Aurelio, y otra vez envió el señor Enseñat a Madrid a mis costas. El señor Enseñat trató con el general Franco, con Hidalgo y con Benzo. Hidalgo y Franco le prometieron dar instrucciones a las autoridades competentes de Palma para que autorizasen organizar el juego."

DIEGO HIDALGO

"El señor Enseñat trató con el general Franco, con Hidalgo y con Benzo. Hidalgo y Franco le prometieron dar instrucciones a las autoridades competentes de Palma para que autorizasen organizar el juego."

ELOY VAQUERO

"Además Aurelio nos dijo a Pich y Pon y a mí no fuéramos a cometer el mismo error de antes cuando no dimos las 100.000 pesetas a Salazar Alonso, pues si se las hubiéramos dado no hubiera prohibido el juego. Esta vez tenía que pagar 3.000 pesetas a Benzo y una suma importante a Vaquero. Entonces recibíamos el permiso y no nos sucedería nada."